

JULIE SORELL

*Nászút
Marokkóban*

JULIE SORELL

*Nászút
Marokkóban*

KAS Kiadó, 2026

Fordította:
Horváth Éva

Szerkesztette:
Pajlócz Andrásné

Borítókép © AdobeStock

ISBN 978-615-6915-79-5

Minden jog fenntartva

© Julie Sorell, 2026
© KAS Kiadó, 2026

1. FEJEZET

Ünnepek után

Az ünnepeket lassan, szinte észrevétlenül követték a hétköznapok. A karácsonyi díszek már lekerültek a gerendákról, a szilveszteri poharak elmosva sorakoztak a szekrényben, de a ház még sokáig őrizte az együtt töltött napok hangulatát. Január első napjai hidegek voltak, a levegő tiszta és csípős, olyan, amely reggelente óvatosan hívogatja az embert az ablakhoz, hogy megnézzze, mit rejtget a korai toszkán táj.

A család ritkán tapasztalt csodára ébredt: vékony hótakaró fedte a szőlősorokat, és mint egy fehér paplan borította a tájat. Nem volt sok, nem volt vastag, de elég ahhoz, hogy a táj elcsendesedjen, és minden hang tompábbá váljon. A gyerekek ujjongva rohantak ki a házból pizsamára kapott kabátban, sálát nyakuk köré tekerve, mintha attól tartanának, hogy a hó egy pillanat alatt eltűnik, ha nem sietnek.

Simona nevetve próbált hóembert építeni, Marco pedig újra és újra a levegőbe dobta a havat, figyelve, hogyan hullik vissza apró darabokban. Ritkán láttak havat errefelé, és most minden ünnepélyessé vált körülöttük. Roberto az ajtóból figyelte őket, karjait mellkasán összefonva, arcán azzal a csendes mosollyal, amely csak akkor

jelent meg, amikor igazán elégedett volt. Marie oda-
lépett hozzá, és finoman megérintette a férfi karját.

– Mintha megállt volna az idő – mondta halkan.

– Vagy csak végre utolért minket – válaszolta Roberto.

Az elmúlt hetek emlékei sűrűn, egymásba kapaszkodva éltek bennük. A karácsonyi vacsorák, a hosszú beszélgetések a kandalló mellett, a vendégek érkezése és távozása, a galéria megnyitásának izgalma. Marie még mindig maga előtt látta az első estét, a frissen festett falakon a képeket, a borospoharakban a rubinvörösen csillanó bort, és ahogy a látogatók csendesen, tisztelettel lépkedtek egyik alkotástól a másikig. A galéria nemcsak tér lett, hanem találkozás: művészeté, boré és az embereké.

Januárban már kevesebb volt a nyüzsgés, de ez nem jelentett hiányérzetet, inkább megkönnyebbülést. A napok lassabban teltek, reggelente hosszabb lett a kávézással eltöltött idő, az újságolvasás, a tervezgetés. Marie gyakran ült az ablaknál jegyzetfüzettel az ölében, és figyelte, ahogy a hó olvadni kezd a nap első sugaraitól.

Roberto ilyenkor a szőlőről beszélt. A téli munkákról, a metszés előtti csendről, arról, hogy a földnek most pihenésre van szüksége, akárcsak nekik. Marie hallgatta, és közben arra gondolt, milyen különös, hogy a természet ritmusa mennyire hasonlít az emberek életéhez. Vannak időszakok, amikor cselekedni kell, és vannak, amikor várni.

Az esték bensőségesek voltak. A gyerekek hamarabb feküdtek le, kimerítette őket a hideg és a játék, Marie és Roberto pedig a nappaliban maradtak, halk zenével, egy-egy pohár borral. Nem beszéltek sokat, nem volt szük-

ség rá. A csend nem volt bántó, szavak nélkül is felelevenítette mindazt, amit már együtt átéltek.

Egy ilyen estén, amikor a kandallóban lassan parázslott a fa, Roberto hirtelen megszólalt:

– Április vége... mit gondolsz?

Marie felnézett a poharából. Tudta, miről beszél. Már napok óta ott lebegett közöttük a gondolat, kimondatlanul, mégis határozottan.

– Tavasz lesz – mondta. – Akkor minden újraindul. Jó időpont.

Mosolyogtak. Az esküvő gondolata nem feszélyezte, inkább kellemes érzésekkel töltötte el őket. Elkezdtek tervezni: egyszerűen, természetesen. Kik legyenek ott, hol legyen a szertartás, hogyan férjen meg egymás mellett a család, a barátok, a múlt és a jövő. Marie néha megállt a mondat közepén, és csak nézte Robertót, mintha ellenőrizné, valóban itt van-e, valóban vele történik-e mindez.

– Boldog vagy? – kérdezte egyszer.

Roberto nem válaszolt azonnal. Elgondolkodott, majd bólintott.

– Igen. És nyugodt. Azt hiszem, ez a legfontosabb.

A januári napok így teltek: emlékekkel, tervekkel, csendes várakozással. A hó lassan eltűnt, de a gyerekek még sokáig úgy meséltek róla, mint egy különleges ajándékról. Marie és Roberto tudták, hogy ez az időszak – az ünnepek utáni elcsendesedés – örökre megmarad bennük. Mint egy mély lélegzetvétel két nagy fejezet között.

2. FEJEZET

A birtok előkészítése tavaszra

Január hetedikével véget ért a téli szünet. A reggelek újra korábban kezdődtek, a család lassan visszatért a megszokott ritmusához. A gyerekek kissé álmosan, de izgatottan készülődtek: új füzetek, ceruzák, tollak kerültek a táskákba. A tél még tartotta magát, de már nem volt benne az ünnepek különös lebegése – inkább egyfajta határozott várakozás, amely a közelgő tavasz ígését hordozta magában.

Marie és Roberto együtt indultak Luccába. Az út ismerős volt, mégis minden alkalommal új arcát mutatta. A fák csupasz ágai között halvány téli fény szűrődött át, a mezők csendesek voltak, mintha a föld maga is figyelne, mikor érkezik el az ideje az újrakezdésnek. Marie az ablakon át nézte a semmivel nem összehasonlítható tájat. Párizs emléke elhalványult, nem fájt, nem húzta vissza – egyszerűen egy másik életet él, amely nagyon fontos lett számára.

Lucca januárban nyugodtabb volt. Kevesebb turista, több helybéli arc, gyors léptek, rutinos mozdulatok. Először a gyerekek dolgait intézték el. Simona nagy gonddal válogatott a füzetek között, ügyelve arra, hogy minden pontosan olyan legyen, amilyeneket szeretne.

Marco inkább a színes tollakat és a rajzeszközöket figyelte, s közelebb ment, hosszasan nézegette a ceruzákat, mintha már előre látná, mit fog majd velük alkotni. Marie figyelte őket, és közben arra gondolt, milyen természetesen illeszkedett bele ebbe a családba. Nem volt benne erőlködés, sem bizonytalanság – csak jelenlét.

Miután mindent megvettek a második félévre, teendők következő szakaszára koncentráltak. Roberto és édesapja már napok óta beszélgettek a metszésről, a télokozta állapotokról, a szőlőtőkék helyzetéről. A munkák kezdetét február végére jelölték ki, de az előkészületeket nem lehetett az utolsó pillanatra hagyni. Ezért Luccában felkeresték azt az üzletet, ahol a szükséges szerzőszámokat és eszközöket árulták. Ollók, kesztyűk, kötözők, kisebb javításokhoz szükséges dolgok kerültek sorra.

Roberto és az édesapja halkán beszélgettek. Marie nem értett minden részletet, de a hangjukból pontosan érezte, mennyire fontos számukra ez az időszak. A metszés nem csupán munka volt, hanem döntés is: mit hagynak meg, mit engedjenek el, hogyan készítsék elő a következő évet.

Amíg Roberto fizetett, Marie az üzlet ajtajában állt, és figyelte az utcát. Az emberek siettek, a kávézóknál már megjelentek az első vendégek, a város élt, de nem harsányan. Ez a ritmus egy pillanatra nyugalommal töltötte el Marie-t. Nem volt benne kérdés. Tudta, hogy jó helyen van.

Hazafelé csendben ültek az autóban. A gyerekek a hátsó ülésen beszélgettek, Marie pedig hagyta, hogy a gondolatai szabadon kószáljanak. Az új helyzet már nem volt ismeretlen, és minden egyes nap megerősítette benne,

hogy helyes döntést hozott. Párizs távolinak tűnt, szinte álomszerűnek. Nem hiányzott a zaj, a sietség, a régi ritmus. Itt más volt az idő: lassabb és egyértelműbb.

Az esküvő gondolata újra és újra kitöltötte gondolatait. Nem izgalomként, inkább csendes örömként. Elképzelte a tavaszi fényt, a zöldbe forduló dombokat, az arcokat, akik körülöttük lesznek. Nem vágyott nagy gesztusokra. Azt szeretne volna, ha minden olyan természetes marad, mint most ezek a januári napok.

Amikor megérkeztek a birtokra, Roberto rögtön elpakolta a szerszámokat. Megállt a szőlősorok szélén, végignézett rajtuk, mintha már most látná a február végi munkát, a friss metszési sebeket, majd később a rügyeiket. Marie mellé lépett, és követte a tekintetét.

– Még pihennek – mondta Roberto halkán.

– De már készülnek – felelte Marie.

Ez a mondat benne maradt a levegőben. A birtok, a család, az életük – minden egyszerre pihent és készült. A tél még velük volt, de már nem volt hatalma felettük.

3. FEJEZET

Iskolakezdés

Az első iskolai reggel januárban mindig más volt, mint a szeptemberi. Nem volt benne a nyárból visszamaradt könnyedség, sem az újrakezdés izgatott zaja. Inkább egy csendes, határozott lépés: visszatérés a rendbe, amely már ismerős a gyerekek számára.

Roberto és Marie kézen fogva indultak el Simonával és Marcóval. A levegő hűvös volt, de a nap már magasan járt, és aranyszínű fényt vont az utcák fölé. Simona kissé gyorsabban lépkedett, mint szokott, Marco pedig egyszerre igyekezett komolynak látszani és visszatartani a mosolyát. A hátizsákok puhán rázódtak a hátukon, minden lépésükkel azt próbálták mutatni, hogy ez az év is jól fog indulni.

Az iskola kapujánál azonnal ismerős hangok vették körül őket. Nevek hallatszottak, nevetések, gyors ölelések. A tanárok mosolyogva léptek oda hozzájuk, mintha nem is telt volna el ilyen gyorsan a szünet. Simona tanítónője megsimította a lány haját, Marco tanára pedig vállon veregette a fiút, miközben megkérdezte, milyen volt a szünet, sikerült-e pihenni.

Marie figyelte ezt a természetes közelséget, és egy pillanatra elgondolkozott. Nem a meghiúsultság miatt,

hanem mert hirtelen világossá vált számára, mennyire biztonságos közegben vannak a gyerekek. Nemcsak tanulnak itt, hanem tartoznak is valahová.

Roberto szinte minden tanárral váltott néhány szót. Nem hivatalosan, nem sietve, hanem figyelmesen. Megkérdezte, hogyan látják Simona fejlődését, miben erős, hol érdemes még fejlődnie. A válaszok megnyugtatóak voltak. Szorgalmas, érzékeny, jó megfigyelő – mondták róla. Marconál a kíváncsiságát és a kreativitását emelték ki, azt, hogy kérdez, gondolkodik, és nem fél kimutatni az érzelmeit.

Marie csendben állt mellettük, hallgatott, de minden szó megérintette. Nem volt benne féltékenység, hogy nem ő az édesanyjuk, nem volt benne bizonytalanság sem. Inkább hálát érzett, hogy részese lehet ennek az életnek. Roberto néha felé fordult, egy-egy pillantással bevonva őt is, mintha azt mondaná: idetartozol.

Amikor végül elbúcsúztak, az ölelések hosszabbak voltak a megszokottnál. Simona visszanézett még egyszer, Marco integetett, majd eltűntek a folyosón. Az iskola kapuja lassan becsukódott mögöttük, és az udvar zaja tompábbá vált.

Hazafelé Marie és Roberto egymást ölelve sétáltak. A napfény melegítette az arcukat, a levegő friss volt. Csak akkor szólaltak meg, amikor már messzebb jártak az iskolától.

– Jól csinálják – mondta Roberto végül.

Marie bólintott. – Nagyon jól.

Ez az egyszerű mondat mindennek mély értelmet adott. Tudták, hogy a gyerekek jó úton járnak, és ez számukra mindennél fontosabb volt.

Ahogy tovább haladtak a napsütötte utcán, Marie arra gondolt, milyen különös ívet rajzolt az élete. Párizs emléke már nem fáj, nem húzta vissza. Inkább egy lezárt fejezet volt, amely nélkül azonban ez a jelen nem létezhetett volna.

Roberto megszorította a kezét, mintha megérezte volna a gondolatait. Nem kérdezett, nem magyarázott. Csak együtt haladtak tovább, biztos léptekkel, tudva, hogy mindaz, amit most közösen átélnek, már nem átmenet. Hanem maga a valós élet.

4. FEJEZET

A szőlő metszésének előkészületei

A reggel lassan indult el a házban. A konyhában friss kávé illata keveredett a kandalló még langyos hamu szagával, az ablakon túl pedig a szőlősorok csupasz vesszői rajzolódtak ki a téli ég alatt. Roberto és az édesapja az asztalnál ültek, közöttük egy palack Chianti, amihez nem kellett ünnepnapnak lennie, ez így volt természetes. A bor itt nem alkalom volt, hanem a beszélgetés tárgya.

Február huszonötödike vastag betűkkel szerepelt Roberto jegyzetfüzetében. A metszés kezdete, az a nap, amikor a birtok újra megélénkül, amikor a tél után először avatkoznak bele tudatosan a növények életébe. A két férfi sorra vette az eszközöket: metszőollók, tartalék pengék, kesztyűk, kötöző anyagok. Megbeszélték, mi szorul cserére, mi bír ki még egy szezont, és mit kell időben megrendelni.

– Jobb, ha mindenből van tartalék – mondta Roberto apja, miközben lassan kortyolt a borból. – Február végén nem szeretnék meglepetéseket.

Roberto bólintott. Pontosan értette, mire gondol. A szőlő nem tűr kapkodást, és nem bocsátja meg a figyelmetlenséget. A metszés nemcsak fizikai munka volt, hanem döntések sorozata: melyik vessző marad, melyik

megy, mennyi teret kapjanak az új hajtások. Ezek a döntések hónapokkal később, a szüret idején mutatják meg az eredményüket.

Ezután előkerült a segítőik listája. Nevek, akik évek óta visszatérnek, akik ismerik a birtokot, a dombokat, a tőkék szeszélyeit. Roberto apja egy-egy névnél megállt, hozzáfűzött egy rövid megjegyzést: ki melyik parcella mestere, kire lehet rábízni a nehezebb sorokat, ki az, aki mindig elsőként érkezik és utolsóként megy el.

– Jó csapatunk van – mondta végül. – Ez fél siker.

A beszélgetés természetesen kanyarodott a fagy kérdéséhez. Bár az igazi hidegek már ritkák voltak, a februári hajnalok még tartogathattak meglepetéseket. Átbeszéltek, mikor kell figyelni az előrejelzéseket, mikor kell készenlétben állni, hogyan óvják majd meg a rügyeket, ha a hideg váratlanul visszatérne. A szőlő most még pihent, de nemsokára érzékennyé válik minden apró változásra.

– Rügyfakadás után már nem lehet hibázni – mondta Roberto halkán. – Akkor már minden számít.

Az édesapja bólintott. Nem volt ebben aggodalom, inkább felelősség. A birtok nemcsak munkahely volt, hanem örökség, amelyet tovább kellett vinni, megőrizni, gazdagítani.

Miközben a férfiak számoltak, terveztek, jegyzeteltek, Marie csendben dolgozott a házban. Egy ideig figyelte őket, szerette hallgatni a hangjukat, a beszélgetésüket, melyek mögött évtizedek tapasztalata húzódott meg. Aztán észrevétlenül elővett a táskájából egy könyvet, amit Luccában vásárolt néhány nappal korábban. A borítón meleg színek, ígéretes cím: Marokkó.

Leült az ablak mellé, és kinyitotta az útkönyvet. A lapok között sivatagi táborok, városnevek, riádok belső

udvarai bukkantak fel. Marie szeme lassan követte a sorokat, miközben a gondolatai már messze jártak. Május eleje – ízlelgette magában az időpontot. Utánanézett újra és újra, mintha megerősítést keresne: ez az egyik legkellemesebb időszak Marokkóban. Már meleg van, a nap hosszan süt, de a levegő még tiszta és nincs elviselhetetlen forróság. Az utcák nappal élnek, az esték hűvösek, hívogatóak.

A nászút gondolata egyszerre volt izgalmas és megnyugtató. Egy közös élmény az esküvő után, és egy új fejezet kezdete. Marie elképzelte magukat idegen városokban, ahol senki sem ismeri őket, ahol csak egymásra kell figyelniük. A kultúra, az illatok, a színek mind háttérként szolgálnak majd ahhoz, hogy még közelebb kerüljenek egymáshoz.

Felnézett a könyvből, és Roberto felé pillantott. A férfi éppen magyarázott az édesapjának, a kezével rajzolva a levegőbe a szőlősorok irányát. Marie mosolygott. Menynyire különböző világokban járnak most – és mégis menynyire összetartoznak. Itt a föld, a szőlő, a felelősség. Ott a térkép, az utazás, az ismeretlen ország.

Amikor Roberto végül felállt, és odalépett hozzá, Marie gyorsan becsukta a könyvet.

– Mit olvasol? – kérdezte könnyedén.

– Csak nézelődöm – felelte mosolyogva.

Roberto nem firtatta tovább. Megcsókolta a homlokát, majd kinézett az ablakon. A birtok csendes volt és nyugodt. Minden készen állt arra, hogy hamarosan újra életre keljen.

5. FEJEZET

Levél Amerikából

A délután csendesen terült szét a házban. A téli napfény laposan tűzött be az ablakokon át, megpihent a konyhasztalon, a székek támláján. A postás érkezése nem volt rendkívüli esemény, mégis, Roberto azonnal észrevette a vastag borítékot a szokásos küldemények között. Mielőtt felbontotta volna, mintha már a súlyából is érezné, hogy több van benne néhány sornál.

Amerika.

A boríték hátoldalán ismerős kézírás, a húgáé. Egy pillanatra lehunyta a szemét, majd kinyitotta a levelet. Marie mellé lépett, Simona és Marco is közelebb mentek, ösztönösen megérezve, hogy most valami fontos történik.

A levél hosszú volt, gondosan megírt, tele részletekkel. Roberto hangosan olvasni kezdett. A sorokból lassan bontakozott ki, hogy Lucia élete hosszú idő után végre egyenesbe került. A húga arról írt, hogy a problémák, amelyek éveken át kísérték őket, végre mögöttük vannak. A férje olyan munkát kapott, ami nemcsak biztos megélhetést jelent, hanem örömet is számára.

Ahogy Roberto haladt előre a sorokkal, a hangja egyre melegebb lett. A levél nem panaszkodott, nem magyarázkodott. Inkább hálás volt. Az életük új ritmusra talált,

vége nem a túlélésről szóltak a napjaik, hanem a tervezésről. Kirándulásokról, közös vacsorákról, apró örömekről, melyek korábban luxusnak tűntek.

Aztán Roberto egy pillanatra megállt. Újra elolvasta magában a következő sort, mielőtt hangosan kimondta volna.

– Babát várnak.

Marie szája elé kapta a kezét, Simona felsikoltott örömeiben, Marco pedig rögtön kérdezni kezdett: mikor születik meg, fiú lesz-e vagy lány, mikor láthatják majd. Roberto mosolygott, a szeme csillogott, ahogy tovább olvasta a levelet. A húga boldogsága átsütött a papíron, szinte tapintható volt.

Marie szemébe könnyek gyűltek. Nem tudta visszatartani őket, nem is akarta. Olyan öröm volt ez, amely ritkán adatik meg, tudta, mennyi problémán mentek keresztül Roberto húgáék, és most végre mindez mögöttük volt. Egy új baba érkezése csodát varázsol a napjaikba.

– Lesz egy új unokatestvérünk – mondta Simona ragyogó arccal.

– Ő lesz a legkisebb köztünk – tette hozzá Marco komolyan, mintha már most felelősséget érezne.

Nevettek, beszéltek, újra és újra visszatértek a levél egy-egy mondatához. Roberto arról beszélt, mikor menének majd látogatóba, Marie pedig azon kapta magát, hogy már most elképzeli a kisbabát, és azt az örömet, melyet az első találkozáskor fognak majd érezni mindnyájan.

Egy idő után azonban Marie lassan felállt. Senki sem figyelt rá különösebben, mindenki a levél körül forgott. Felment a hálószobába, becsukta maga mögött az ajtót, és leült az ágy szélére.

A könnyei ekkor eredtek el igazán. Nem hangosan sírt, inkább némán, ahogy csak akkor lehet, amikor az ember nem akarja, hogy bárki meglássa. A lelkében egyszerre volt jelen az öröm és valami mély, régóta hordozott vágy. Az élete vágya. Hogy egyszer ő is érezhesse egy gyermek növekedését a szíve alatt, hogy Robertótól születhessen meg az első babája.

Nem volt benne irigység. Nem volt benne keserűség sem. Csak egy gyorsan elfojtott kérdés, ami időről időre felbukkant benne: vajon megadatik-e neki is. A gondolat egyszerre volt remény és félelem. Marie a hasára tette a kezét, mintha ezzel a mozdulattal közelebb hozhatná azt, amire annyira vágyik.

Az ablakon át beszűrődött a téli fény. A birtok csendes volt, és nyugodt, mintha maga is várakozna. Marie lassan vett néhány mély lélegzetet, hagyta, hogy a könnyei felszáradjanak az arcán. Tudta, hogy nem egyedül benne fogalmazódott meg ez a vágy. Tudta, Roberto mellett biztonságban van, bármi is történjen.

Amikor végül visszatért a nappaliba, a hangulat még mindig derűs volt. Roberto azonnal felé fordult, és anélkül, hogy kérdezett volna bármit is, átölelte. Marie a vállára hajtotta a fejét. Ebben az ölelésben benne volt minden: a család öröme, az új élet ígérete, és az a remény is, melyet Marie a szívében őrzött.

A levél Amerikából nemcsak jó híreket hozott. Egy tükröt is tartott eléjük. Megmutatta, hogy az élet képes újra és újra rendeződni, hogy a fájdalmak után érkezhetnek boldogabb időszakok. Marie ezen az estén ezzel a gondolattal feküdt le. Hitte, hogy az álmok – még a leghihetlenebbek is – megtalálhatják az útjukat a valóság felé.

6. FEJEZET

Előkészületek

Február első napjai csendesen teltek. Nem volt ünnep, sem váratlan esemény, inkább egyfajta nyugodt összedettség, amely pontosan illett ahhoz az időszakhoz, amikor minden a felkészülésről szól. A tél már nem volt fenyegető, de még jelen volt: a reggelek hűvösek maradtak, a föld kemény volt a talp alatt, a levegő tiszta és metsző.

Roberto és az édesapja nap mint nap kimentek a szőlőbe. Nem dolgoztak látványosan, nem történt még igazi beavatkozás, de figyeltek. Végignézték a támoszlopokat soronként haladva, lassan, türelmesen. Ellenőrizték, hogy a tél hidege, az esők vagy a vadak nem tettek-e kárt bennük. Ellenőrizték a huzalok feszességét, néhol szorosabbra húzták, hogy a kötözéskor ne legyen gond.

– Itt tavaly is lazább volt – jegyezte meg Roberto apja egy ponton.

Roberto bólintott, és felírta a füzetébe. Ezek az apróságok később sokat számítanak. A metszés nemcsak arról szól, hogyan vágják vissza a vesszőket, hanem arról is, hogy minden tartóelem biztos legyen, amikor a növény újra növekedni kezd. A birtok most olyan volt, mint egy hangszer, amit behangolnak egy fontos koncert előtt.

A vadnyomok itt-ott még látszottak a földön. Őzek jártak erre éjszakánként, néha közelebb merészkedtek a sorokhoz, mint kellett volna. Roberto és az édesapja erről is beszéltek: hol kell jobban figyelni, hol érdemes plusz óvintézkedéseket tenni. Nem bosszankodtak, inkább tudomásul vették. A természet nem ellenség volt, hanem társ, amelyet meg kellett érteni, megismerni és elfogadni.

Közben a gyerekek teljesen belemerültek az iskolába. Simona egyre lelkesebben mesélt a tanórákról, a feladatokról, Marco pedig büszkén mutatta meg az új rajzait, amiket ott készített. Roberto és Marie gyakran hallgatták őket vacsora közben, mosolyogva, néha kérdezve, néha csak hagyva, hogy meséljenek. Jó volt látni, mennyire otthonosan mozognak ebben az életben, mennyire természetessé vált számukra mindaz, ami körülvette őket.

Az esték továbbra is csendesek és nyugodtak voltak. Néha barátokhoz mentek át, máskor őket látták vendégül. Nem voltak ezek nagy összejövetelek, inkább hosszú beszélgetések, egy-egy palack bor mellett.

Beszéltek a szőlőről, az esküvőről, a tervekről. Néha múltbéli történetek kerültek elő, máskor csak a mindennapok történéseiről hallgatták egymást. Marie különösen szerette ezeket az estéket. A barátok között nem kellett magyarázkodnia, nem kellett szerepet játszania. Elfogadták, kérdeztek, érdeklődtek, ilyenkor úgy érezte, hogy valóban része lett ennek a közösségnek.

Más napokon Roberto és Marie kettesben indultak sétálni a dombok közé. A táj ilyenkor még visszafogott volt, a zöldszín csak fel-felvillant, de a fény már másképp esett a lankákra. A levegőben ott volt a közelgő tavasz lehelete. Egymás kezét fogva mentek, néha megálltak, körbenéztek, mintha minden egyes alkalommal újra és

újra meg akarnák erősíteni magukban: itt vannak, együtt és fontosak egymás számára.

– El tudod képzelni, milyen lesz itt áprilisban? – kérdezte egyszer Marie.

Roberto elmosolyodott. – Igen. És májusban is. És őszszel is.

Nem kellett tovább magyaráznia. A jövő nem egyetlen pontra összpontosult, hanem egy hosszú útra, aminek most még csak az elején jártak. Marie számára ez a gondolat megnyugtató volt. Nem egyetlen nagy esemény köré szerveződött minden, hanem egy élet köré.

Ahogy közeledett a metszés ideje, Roberto egyre gyakrabban nézte az időjárás-előrejelzéseket. Nem aggodalommal, inkább figyelemmel. Tudta, hogy a február végi napok döntőek lesznek. A család ritmusában ez is érezhető volt: mintha mindenki egy kicsit összeszedettebbé vált volna, csendesebbé, felkészültebbé.

Marie ebben az időszakban sokat gondolkodott. Az életük most stabil volt, kiszámítható, tele lehetőséggel. A séták során gyakran elképzelte a következő hónapokat: az esküvőt, a tavaszt, az utazást, amely majd kiszakítja őket egy időre ebből a megszokott rendből.

Ezek a februári napok nem hagytak erős, drámai emlékeket. Nem volt bennük fordulat. Mégis fontosak voltak. Olyan alapot adtak, amelyre rá lehetett építeni mindent, ami később következik. A szőlő is ilyen volt most: kívülről nyugodt, szinte mozdulatlan, belül azonban már készen állt arra, hogy újra életre keljen.

Roberto és Marie ezt pontosan érezték. És talán éppen ezért volt ez az időszak olyan békés. Tudták, hogy minden a maga idejében történik majd – a metszés, a rügyfakadás, a virágzás. És az életük következő fejezete is.